

efter usikre og upaalidelige almindelige Indtryk; det er saa langt fra at være Tilfældet, at dersom Rævningerne vilde svigte deres Pligt i saa Henseende, vilde det være en væsentlig Grund for den præfiderende Dommer til at søge en ny Prøvelse af Sagen. Men man maa ikke forbre det Umulige; man maa ikke forbre, at der forud skal kunne opstilles Regler for, hvorledes en Sag i hvert enkelt Tilfælde skal kunne bevises. En engelsk Overdommer endte engang sit Resumee i en Mordssag saaledes: „S, der skulle dømmes i denne Sag, maa overveie den, ligesom I alvors- og samvittighedsfuldt ville prøve en vigtig Sag, som I selv i Eders private Gjerning havde at afgjøre, og afgjøre denne Sag saaledes, som I kunne forsvare.“ Man kan ikke stærkere udtrykke, at Opgaven ikke er, at opstille almindelig bindende Regler, og det, der saa ofte er gjort gjældende ogsaa her tillands, at man i Straffesager har Bevisregler i England, er i det Hele urigtigt, skjøndt der ganske vist i enkelte Sager gives saadanne Regler. Med Hensyn til Rævningernes Afgjørelse af Sagerne vil der findes en Bestemmelse i § 253. Jeg har troet det rettest, at Rævningerne afgjøre det fremkomne Spørgsmaal ved Stemmeslørhed. Der har været gjort de meest forskellige Forsøg paa at lade dem afgjøre med 10 mod 2, 9 mod 3 eller 8 mod 4 osv.; man har derved søgt at værne om Uskyldigheden; jeg troer imidlertid, at alle disse Forsøg i Virkeligheden ikke have ført til det Formaal, man har stillet sig. I England fordrer man Genstemmighed; denne Fordring vil kunne give det i en enkelt Rævnings Magt at faae en Forbryder fri, selv om alle de øvrige Medlemmer ere fuldkommen overbeviste om hans Skyldighed; dette gaaer dog noget for vidt i mine Tanker. Det er ligeledes et af de Spørgsmaal, der i de senere Aar have været rejste i England, og det Bestaaende har mødt stærk Modstand; det er kun Rævningernes overordentlige Sikkerhed i at prøve og afgjøre Sager, der i mine Tanker har gjort, at denne Fordring om Genstemmighed til at fordømme eller til at frifinde — thi den fordres i begge Tilfælde — saa at Rævningerne tilsidst maae gaae fra hinanden, naar de ikke kunne blive enige, og Dommeren vil lade dem slippe — der

har gjort, at der ikke er begaaet mangfoldige Feil. Hovedsagen er, at Rævningerne overveie de Spørgsmaal, der komme frem; det maa forhindres, at de løst overveie og letfindigt fatte Beslutning med 7 imod 5; at de skyndsomt tale om Sagen og derefter tage Bestemmelse; derfor har jeg søgt at give i saa Henseende en Garantie, ved at tvinge Rævningerne til alvorlig Overveielse, naar de ikke kunne blive enige, og foreslaaet, at de skulle være sammen i 6 Timer, og først naar de ikke i Løbet af denne Tid ere blevne enige, skulde Fleertallet afgjøre. Ere vi først komne ind paa en Afgjørelse uden Genstemmighed, seer jeg ingen Grund til at forbre mere end et Fleertal. Med Hensyn til de Domme, der lyde paa Frifindelse, har jeg troet det rigtigt ved § 276 at fastsætte, at Vedkommende, der er frifunden, ikke kan komme til at udrede Omkostningerne. Det er ganske vist, at der er mange Tilfælde, hvor en Person selv er Skyld i, at han er stillet under Anklage, selv om han erklæres „ikke skyldig“; men det er ikke tilstrækkelig Grund til, naar han dog tilsidst findes at være uskyldig, at paalægge ham Omkostningerne ved Siden af den øvrige Ulykke, det har været for ham at være indbragen under en criminel Sag; Anklagen er Noget, der virker i og for sig affrækkende nok, saa at man ikke behøver stærkere Midler i saa Henseende. Med Hensyn til Høiesteret, da har jeg troet det rettest, at Høiesteret væsentlig optræder som Cassationsret: vaager over Formerne, uden at dømmes i Sagens Realitet; Høiesteret kan vise Sagen tilbage til nye Rævninger, til de samme eller andre Dommere; men jeg har dog gjort een Undtagelse, og det er, hvor Dommeren fortolker Loven ved Anvendelsen af Straffen anderledes, end Høiesteret har troet, at den bør fortolkes, hvilket vil findes omtalt i § 295. Det synes at være unødvendigt, at en Sag, der er paadømt ved en Rævningsret og gaaer til Høiesteret, skulde, fordi Høiesteret ved Fortolkningen af en Lovparagraf kommer til et andet Resultat end Rævningsdommerne, vende tilbage til de samme eller andre Dommere for at finde sin Afgjørelse. Dette reent juridiske Spørgsmaal, som ikke kræver nye Oplysninger, Vidneforhandlinger og deslige, kan Høiesteret, naar den ikke